YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN MÄÄRÄYS (neljäs jaosto)
1 päivänä helmikuuta 2001 *

Asiassa C-301/99 P,

Area Cova SA, kotipaikka Vigo (Espanja),

Armadora José Pereira SA, kotipaikka Vigo,

Armadores Pesqueros de Aldán SA, kotipaikka Vigo,

Centropesca SA, kotipaikka Vigo,

Chymar SA, kotipaikka Vigo,

Eloymar SA, kotipaikka Estribela (Espanja),

Exfaumar SA, kotipaikka Bueu (Espanja),

Farpespan SL, kotipaikka Moaña (Espanja),

Freiremar SA, kotipaikka Vigo,

Hermanos Gandón SA, kotipaikka Cangas (Espanja),

Heroya SA, kotipaikka Vigo,

Hiopesca SA, kotipaikka Vigo,

José Pereira e Hijos SA, kotipaikka Vigo,

Juana Oya Pérez, kotipaikka Vigo,

Manuel Nores González, kotipaikka Marín (Espanja),

Moradiña SA, kotipaikka Cangas,

Navales Cerdeiras SL, kotipaikka Camariñas (Espanja),

Nugago Pesca SA, kotipaikka Bueu,

* Oikeudenkäyntikieli: espanja.

Pesquera Austral SA, kotipaikka Vigo,

Pescaberbés SA, kotipaikka Vigo,

Pesquerías Bígaro Narval SA, kotipaikka Vigo,

Pesquera Cíes SA, kotipaikka Vigo,

Pesca Herculina SA, kotipaikka Vigo,

Pesquera Inter SA, kotipaikka Cangas,

Pesquerías Marinenses SA, kotipaikka Marín,

Pesquerías Tara SA, kotipaikka Cangas,

Pesquera Vaqueiro SA, kotipaikka Vigo,

Sotelo Dios SA, kotipaikka Vigo,

edustajinaan abogado A. Creus Carreras, abogado E. Contreras Ynzenga ja abogado A. Agustinou Guilayn,

valittajina,

joissa valittajat vaativat muutoksenhaussaan yhteisöjen tuomioistuinta kumoamaan Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen (kolmas jaosto) asiassa T-12/96, Area Cova ym. vastaan neuvosto ja komissio, 8.7.1999 antaman määräyksen (Kok. 1999, s. II-2301)

ja joissa valittajien vastapuolina sekä muina osapuolina ovat

Euroopan unionin neuvosto, asiamiehinään J. Carbery ja G. Ramos Ruano, prosessiosoite Luxemburgissa,

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään T. van Rijn ja J. Guerra Fernandez, prosessiosoite Luxemburgissa,

vastaajina ensimmäisessä oikeusasteessa,

Asociación Nacional de Armadores de Buques Congeladores de Pesca de Merluza (Anamer), kotipaikka Vigo,

Asociación Nacional de Armadores de Buques Congeladores de Pesquerías Varias (Anavar), kotipaikka Vigo,

ja

Asociación de Sociedades Pesqueras Españolas (ASPE), kotipaikka Vigo,

kantajina ensimmäisessä oikeusasteessa,

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (neljäs jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja A. La Pergola sekä tuomarit D. A. O. Edward ja C. W. A. Timmermans (esittelevä tuomari),

julkisasiamies: F. G. Jacobs,
kirjaaja: R. Grass,

kuultuaan julkisasiamiestä,

on antanut seuraavan

määräyksen

1 Area Cova SA ja 27 muuta laivanvarustajaa, joiden kotipaikat ovat Espanjassa Coruñan ja Pontevedran alueilla (jäljempänä Area Cova ym.) ovat hakeneet EY 225 artiklan ja EY:n tuomioistuimen perussäännön 49 artiklan nojalla muutosta yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-12/96, Area Cova ym. vastaan neuvosto ja komissio, 8.7.1999 antamaan määräykseen (Kok. 1999, s. II-2301; jäljempänä valituksen kohteena oleva määräys), jossa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on jättänyt tutkimatta niiden vaatimuksen, joka koski jäsenvaltioiden lipun alla purjehtivien alusten grönlanninpallaksen kalastuksen lopettamisesta 30 päivänä lokakuuta 1995 annetun komission asetuksen (EY) N:o 2565/95 (EYVL L 262, s. 27; jäljempänä riidanalainen asetus) kumoamista.

Asiaa koskevat oikeussäännöt ja valituksen perustana olevat tosiseikat

2 Seuraavissa kohdissa esitetään tiivistäen valituksen perustana olevat tosiseikat, jotka käyvät ilmi yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelle toimitetusta asiakirja-aineistosta ja valituksen kohteena olevan määräyksen 1—11 kohdasta.

3 Luoteis-Atlantilla harjoitettavaan kalastukseen liittyvää tulevaa monenkeskistä yhteistyötä koskevasta yleissopimuksesta 28 päivänä joulukuuta 1978 annetulla neuvoston asetuksella (ETY) N:o 3179/78 (EYVL L 378, s. 1) hyväksytyllä Luoteis-Atlantilla harjoitettavaan kalastukseen liittyvää tulevaa monenkeskistä yhteistyötä koskevalla yleissopimuksella (jäljempänä NAFO-yleissopimus) perustetun Luoteis-Atlantin kalastusjärjestön (jäljempänä NAFO) kalastuskomissio vahvisti syyskuussa 1994 ensi kerran yleissopimuksen soveltamisalaan kuuluvalla alueella (jäljempänä NAFO-alue) grönlanninpallaksen pyyntikiintiön (jäljempänä TAC) NAFOn suuralueilla 2 ja 3 yhteensä 27 000 tonniksi vuonna 1995.

4 Neuvosto antoi 20.12.1994 asetuksen N:o 3366/94 Luoteis-Atlantilla harjoitettavaan kalastukseen liittyvää tulevaa monenvälistä yhteistyötä koskevassa yleissopimuksessa määritellyn sääntelyalueen kalavaroja koskevista tietyistä säilyttämis- ja hoitotoimenpiteistä vuonna 1995 (EYVL L 363, s. 60). Asetuksen johdanto-osan seitsemännessä perustelukappaleessa todetaan, että NAFO-yleissopimuksen sopimuspuolet eivät olleet vielä jakaneet keskenään grönlanninpallassaaliiden enimmäismäärää suuralueilla 2 ja 3 ja että NAFOn kalastuskomission oli tarkoitus kokoontua päättämään tästä jaosta. Kalastuskomission päätöstä odotettaessa grönlanninpallaksen pyynti oli sallittua vuonna 1995 mutta pyynnin määrä vähennettiin jäsenvaltioille myönnetyistä kiintiöistä.

5 Edellä mainittu jakaminen tapahtui 30.1.—1.2.1995 pidetyssä erityiskokouksessa, jonka aikana NAFOn kalastuskomissio päätti myöntää 27 000 tonnin suuruisesta grönlanninpallaksen TAC:sta vuonna 1995 Euroopan yhteisölle osuuden, jonka suuruus oli 3 400 tonnia.

6 Yhteisö piti osuutta riittämättömänä ja esitti tästä syystä 3.3.1995 NAFO-yleissopimuksen XII artiklan 1 kohdan mukaisen vastaväitteen.

7 Samana päivänä ja ilmeisesti neuvoston esittämän vastaväitteen johdosta Kanada mukautti lainsäädäntöään voidakseen tarkastaa alukset, jotka olivat sen yksinomaiseen lainkäyttövaltaan kuuluvan talousvyöhykkeen ulkopuolella. Kanadan viranomaiset tarkastivatkin 9.3.1995 hieman aikaisemmin muutetun lain nojalla NAFOn sääntelyalueella kalastaneen Estai-nimisen aluksen, joka kuuluu valittajana olevalle José Pereira e Hijos SA:lle.

8 Neuvosto vahvisti asetuksen (EY) N:o 3366/94 muuttamisesta 6 päivänä huhtikuuta 1995 antamallaan asetuksella N:o 850/95 (EYVL L 86, s. 1; jäljempänä asetus N:o 850/95) yhteisölle erillisen kiintiön ja rajoitti grönlanninpallasta koskevan yhteisön osuuden NAFOn suuralueilla 2 ja 3 vuonna 1995 yhteensä 18 630 tonniin. Se täsmensi, että " — — tämän erillisen kiintiön olisi oltava näille kalavaroille vahvistetun säilyttämistoimenpiteen eli 27 000 tonnin TAC:n mukainen; tätä varten on tarpeen säätää mahdollisuudesta lopettaa kalastus heti, kun TAC on täynnä, jopa ennen erillisen kiintiön täyttymistä".

9 Lopettaakseen välillään edellä 6 ja 7 kohdassa kuvatuista syistä syntyneen diplomaattisen kiistan yhteisö ja Kanadan hallitus allekirjoittivat 20.4.1995 NAFO-yleissopimuksen mukaista kalastusta koskevan sopimuksen yhteisesti hyväksytyn neuvottelupöytäkirjan, kirjeenvaihdon, noottienvaihdon sekä niiden liitteiden muodossa, joka hyväksyttiin 22.12.1995 tehdyllä neuvoston päätöksellä 95/586/EY (EYVL L 327, s. 35; jäljempänä kahdenvälinen kalastussopimus).

10 Neuvosto hyväksyi kahdenvälisen kalastussopimuksen mukaisesti asetuksen (EY) N:o 3366/94 muuttamisesta toisen kerran 29 päivänä kesäkuuta 1995 annetun asetuksen (ETY) N:o 1761/95 (EYVL L 171, s. 1; jäljempänä asetus

N:o 1761/95), jossa vahvistettiin yhteisön grönlanninpallaskiintiöksi NAFOn suuralueilla 2 ja 3 vuodeksi 1995 yhteensä 5 013 tonnia 16.4.1995 alkaen.

11 Komissio totesi 30.10.1995 riidanalaisessa asetuksessa, että kyseinen kiintiö oli täyttynyt.

Asian käsittely yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa

12 Area Cova ym. sekä kolme laivanvarustajien etuja valvovaa yhdistystä eli Asociación Nacional de Armadores de Buques Congeladores de Pesca de Merluza (Anamer), Asociación Nacional de Armadores de Buques Congeladores de Pesquerías Varias (Anavar) ja Asociación de Sociedades Pesqueras Españolas (ASPE), joiden kotipaikka on Vigo (Espanja), katsoivat, että grönlanninpallaksen pyynnin kieltämisestä NAFOn suuralueilla 2 ja 3 aiheutui vahinkoa niiden taloudellisille ja rahallisille intresseille ja että se muutti kaikkien grönlanninpallaksen pyyntiä avomerellä harjoittavien espanjalaisten laivanvarustajien asemaa. Ne vaativat yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 25.1.1996 jättämällään kanteella ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta kumoamaan riidanalaisen asetuksen sekä esittivät asetusta N:o 1761/95 ja kahdenvälistä kalastussopimusta koskevan lainvastaisuusväitteen.

13 Neuvosto ja komissio esittivät yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen toimittamillaan erillisillä asiakirjoilla työjärjestyksen 114 artiklan 1 kohdan mukaisesti oikeudenkäyntiväitteen. Ne katsoivat ensinnäkin, että kanne oli kohdistettu virheellisesti neuvostoa vastaan, sillä neuvosto ei ollut säätänyt riidanalaista asetusta, ja toiseksi, että riidanalainen asetus oli yleisesti sovellettava säädös, joka ei edes koskenut kantajia suoraan ja erikseen, mistä syystä kanne piti jättää tutkimatta ja kantajat piti velvoittaa korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

14 Kantajat esittivät 29.4.1996 huomautuksensa oikeudenkäyntiväitteestä, jonka ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin päätti 29.5.1997 antamallaan määräyksellä tutkia pääasian yhteydessä. Ne väittivät ensinnäkin, että komissio oli hyväksynyt riidanalaisen asetuksen neuvoston asetuksen N:o 1761/95 perusteella, mistä syystä myös neuvosto oli vastuussa riidanalaisen asetuksen antamisesta, vaikka se ei ollutkaan sen suoranainen hyväksyjä. Toiseksi kantajat väittivät, että niillä oli oikeussuojaintressi, koska riidanalainen asetus ei koskenut niitä pelkästään tiettyjen, niille ominaisten erityisten ja ainutlaatuisten piirteiden vuoksi vaan myös sellaisen tosiasiallisen tilanteen vuoksi, joka vallitsi asetuksen antamishetkellä ja jonka vuoksi kantajat erottuivat kaikista muista. Ne vaativat tästä syystä, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoisi, että niillä oli oikeussuojaintressi, sekä velvoittaisi neuvoston ja komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Valituksen kohteena oleva määräys

15 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksen kohteena olevassa määräyksessään jättänyt kanteen tutkimatta.

16 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on ensinnäkin todennut valituksen kohteena olevan määräyksensä 26—35 kohdassa, että riidanalainen asetus oli yleisesti sovellettava säädös. Se on myös huomauttanut määräyksen 27 kohdassa, että kyseistä asetusta "sovelletaan erotuksetta kaikkiin sellaisiin jonkin jäsenvaltion lipun alla purjehtiviin aluksiin tai jossakin jäsenvaltiossa rekisteröityihin aluksiin, jotka tosiasiallisesti tai mahdollisesti harjoittavat grönlanninpallaksen pyyntiä [NAFOn suuralueilla 2 ja 3]".

17 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on lisäksi huomauttanut valituksen kohteena olevan määräyksen 36—70 kohdassa, ettei riidanalainen asetus koskenut kantajina olleita 28:aa laivanvarustajaa erikseen, ja jatkanut 71—74 kohdassa, että riidanalainen asetus ei myöskään koskenut erikseen kantajina olleita kolmea laivanvarustajien etuja valvovaa yhdistystä. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tarkastellut riidanalaista asetusta asiaa koskevan

yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännön ja etenkin asiassa C-358/89, Extramet Industrie vastaan neuvosto, 16.5.1991 annetun tuomion (Kok. 1991, s. I-2501) ja asiassa C-309/89, Codorniu vastaan neuvosto, 18.5.1994 annetun tuomion (Kok. 1994, s. I-1853) valossa sekä todennut, ettei kyseinen asetus koskenut Area Covaa ja muita asianosaisia sillä perusteella, että ne eroaisivat asetusta sovellettaessa kaikista muista tiettyjen erityispiirteidensä tai tietyn tilanteen vuoksi.

18 Kahdenvälistä kalastussopimusta vastaan esitetyn lainvastaisuusväitteen osalta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on riidanalaisen määräyksen 77 kohdassa todennut, että tällainen perustamissopimuksen 184 artiklan (josta on tullut EY 241 artikla) mukainen lainvastaisuusväite voidaan esittää vain varsinaisen kanteen täydennyksenä ja että jos varsinaisen kanteen nostamisoikeus puuttuu, perustamissopimuksen 184 artiklaan ei voida vedota. Koska ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on katsonut, että riidanalaisen asetuksen kumoamista koskevan kanteen tutkittavaksi ottamisen edellytykset eivät täyttyneet, se on jättänyt tutkimatta myös kahdenvälistä kalastussopimusta vastaan esitetyn lainvastaisuusväitteen.

19 Siltä osin kuin on kyse väitteestä, jonka mukaan kantajilla ei ollut keinoja puolustautua riidanalaista asetusta vastaan, jos ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoisi, ettei niillä ollut oikeussuojaintressiä, mikä taas olisi vastoin ihmisoikeuksien ja perusvapauksien suojaamiseksi annetun yleissopimuksen 6 artiklassa määrättyä oikeutta tuomioistuinkäsittelyyn, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on todennut valituksen kohteena olevan määräyksen 80—84 kohdassa, että Espanjan lipun alla purjehtivien alusten kalastustoiminta Espanjan lainkäyttövaltaan kuulumattomilla avomerialueilla edellyttää ennalta hankittua väliaikaista kalastuslupaa, josta käyvät ilmi kalastusalue ja ajanjakso. Lupa ei ollut enää voimassa sen jälkeen, kun riidanalainen asetus oli hyväksytty, sillä asetuksessa todetaan riidanalaisessa asetuksessa määritellyn yhteisön kiintiön täyttyminen ja siten grönlanninpallaksen kalastamisen lopettaminen. Kantajilla oli sen jälkeen ollut mahdollisuus hakea uusia lupia Espanjan viranomaisilta voidakseen jatkaa grönlanninpallaksen pyyntiä vuonna 1995 kyseisillä alueilla kiintiön täyttymisestä huolimatta; ne olisivat myös voineet saattaa mahdolliset kielteiset lupapäätökset kansallisten tuomioistuinten käsiteltäviksi ja saada lykkäystä päätösten täytäntöönpanoon. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on korostanut, että kantajilla on näin ollen ollut näitä menettelyjä noudattaen kaikki mahdollisuudet riitauttaa mahdollisten kieltävien päätösten perusteena olevien yhteisön säännösten lainmukaisuus sekä vaatia

kansallista tuomioistuinta ratkaisemaan kaikki asiaa koskevat väitteet sen jälkeen, kun se on ensin esittänyt tarvittaessa yhteisöjen tuomioistuimelle ennakkoratkaisukysymyksen kyseisten säännösten pätevyyden tulkitsemisesta.

Valitus

20 Area Cova ym. esittävät kaksi perustetta valitukselleen, jonka tarkoituksena on valituksen kohteena olevan määräyksen kumoaminen.

21 Ensimmäisen valitusperusteen mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on soveltanut virheellisellä tavalla EY:n perustamissopimuksen 173 artiklaa (josta on muutettuna tullut EY 230 artikla) katsoessaan, että kyse on yleisesti sovellettavasta säädöksestä, vaikka Area Cova ym:iden mukaan säädöksen soveltamisala on rajallinen ja se koskee täysin eriteltyä ja yksilöityä taloudellisten toimijoiden ryhmää.

22 Area Cova ym. väittävät tältä osin erityisesti, että grönlanninpallaksen kalastus on toimintaa, johon sovelletaan ankaria suunnittelua, investointia, valmistelua ja hallinnollisten lupien myöntämistä koskevia sääntöjä.

23 Area Cova ym. väittävät lisäksi, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on rikkonut yhteisön oikeutta jättäessään silloisten kantajien kanteen tutkimatta, koska näiltä oli samalla evätty mahdollisuudet saada tehokasta oikeussuojaa, mikä taas on vastoin ihmisoikeuksien ja perusvapauksien suojaamiseksi annetun yleissopimuksen 6 artiklaa yhdessä Euroopan unionista tehdyn sopimuksen F artiklan 2 kohdan (josta on muutettuna tullut EY 6 artiklan 2 kohta) kanssa tulkittuna.

24 Area Cova ym. arvostelevat tässä yhteydessä EY:n perustamissopimuksen 177 artiklaan (josta on tullut EY 234 artikla) sisältyvän oikeussuojakeinon riittämättömyyttä. Ennakkoratkaisupyynnön esittäminen ei ole ensinnäkään kantajan oikeus vaan kansallisen tuomioistuimen erityisoikeus, ja lisäksi kyseinen oikeussuojakeino hidastaa niiden mukaan huomattavasti oikeudenkäyntimenettelyjä. Perustamissopimuksen 173 artikla on valittajien mukaan tästä syystä ainoa asianmukainen oikeussuojakeino sellaista yhteisön tason asetusta vastaan, joka koskee yksittäistä henkilöä suoraan ja erikseen.

25 Neuvosto ja komissio väittävät vastineessaan, että valitus on jätettävä tutkimatta siitä syystä, että se on laadittu yleisluonteisesti ja koskee ennen kaikkea ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen jo ratkaisemia kysymyksiä.

26 Neuvosto ja komissio toteavat ensinnäkin ensimmäisen valitusperusteen osalta, jotka koskevat perustamissopimuksen 173 artiklan rikkomista, että Area Cova ym. vaativat yhteisöjen tuomioistuinta arvioimaan uudelleen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa jo esitettyjä tosiseikkoja sen osoittamiseksi, että riidanalainen asetus koskee valittajia erikseen, mikä neuvoston ja komission mukaan ei kuulu yhteisöjen tuomioistuimen toimivaltaan, koska muutoksenhakumahdollisuus on rajattu koskemaan oikeuskysymyksiä.

27 Toisen valitusperusteen osalta, joka koskee tehokkaan oikeussuojan epäämistä, neuvosto ja komissio väittävät ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen selvästi osoittaneen valituksen kohteena olevan määräyksen 79—84 kohdassa, että silloisilla kantajilla oli käytössään asianmukaisia muutoksenhakukeinoja. Neuvoston ja komission mukaan tällainen Espanjan hallinto- ja oikeusjärjestelmän tarkastelu on rinnastettava tosiseikan toteamiseen, jollaiseen ei voi hakea muutosta.

28 Toissijaisesti komissio toteaa siltä varalta, että valitus otetaan tutkittavaksi, että Area Cova ym:iden käytettävänä on tehokkaita muutoksenhakukeinoja. Sisäisten oikeussuojakeinojen olemassaolo yhdessä EY:n perustamissopimuksen mukaisen ennakkoratkaisumenettelyn kanssa varmistaa komission mukaan kaikin tavoin,

että oikeussubjektien oikeuksia suojellaan, mistä syystä valitus on komission mukaan hylättävä perusteettomana.

Yhteisöjen tuomioistuimen arviointi asiasta

29 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 119 artiklan mukaan yhteisöjen tuomioistuin voi milloin tahansa hylätä valituksen kokonaan tai osittain perustellulla määräyksellä, jos valituksen tutkittavaksi ottamisen edellytykset jäävät selvästi täyttymättä tai jos valitus on selvästi perusteeton.

30 Tältä osin on huomautettava ensinnäkin EY 225 artiklasta ja EY:n tuomioistuimen perussäännön 51 artiklasta seuraavan, että muutosta voidaan hakea vain oikeuskysymyksiä koskevilta osin ja että muutoksenhaun perusteena saadaan käyttää ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelta puuttuvaa toimivaltaa, asian käsittelyssä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa tapahtunutta oikeudenkäyntivirhettä, joka on hakijan edun vastainen, tai ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa tapahtunutta yhteisön oikeuden rikkomista (ks. mm. asia C-284/98 P, parlamentti v. Bieber, tuomio 16.3.2000, Kok. 2000, s. I-1527, 30 kohta).

31 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 112 artiklan 1 kohdan c alakohdan mukaan valituskirjelmässä on mainittava oikeudelliset perusteet ja väitteet, joihin valittaja vetoaa.

32 Edellä mainituista määräyksistä seuraa lisäksi, että valituksessa saadaan tukeutua vain oikeussääntöjen rikkomista koskeviin perusteisiin eikä valitusta siis miltään osin saa kohdistaa tosiasiakysymysten arviointiin. Ainoastaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on toimivaltainen toisaalta määrittämään ratkaisun perustaksi asetettavan tosiseikaston, lukuun ottamatta sellaisia tapauksia, joissa määritetyn tosiseikaston paikkansapitämättömyys käy ilmi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelle toimitetusta aineistosta, ja toisaalta arvioimaan tätä tosiseikastoa (ks. mm. em. asia C-284/98 P, parlamentti v. Bieber, tuomion 31 kohta).

33 Näistä määräyksistä seuraa myös, että valituksessa on ilmoitettava täsmällisesti kaikki ne seikat määräyksessä, joiden kumoamista vaaditaan, sekä ne oikeudelliset väitteet, joilla tätä vaatimusta erityisesti tuetaan. Tätä edellytystä ei täytä valitus, jossa vain kerrataan tai toistetaan sanasta sanaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa jo esitetyt perusteet ja perustelut, ilman että valitukseen edes sisältyisi perusteluja, joiden tarkoituksena olisi erityisesti osoittaa valituksenalaiseen määräykseen sisältyvä oikeudellinen virhe. Tällaisella valituksella tosiasiassa pyritään ainoastaan siihen, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa esitetty kanne tutkitaan uudelleen, mikä ei kuulu yhteisöjen tuomioistuimen toimivaltaan (ks. mm. asia C-317/97 P, Smanor ym. v. komissio, määräys 9.7.1998, Kok. 1998, s. I-4269, 20 ja 21 kohta ja asia C-352/98 P, Bergaderm ja Goupil v. komissio, tuomio 4.7.2000, Kok. 2000, s. I-5291, 34 ja 35 kohta).

Ensimmäinen valitusperuste

34 Ensimmäinen valitusperuste, joka koskee tapaa, jolla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on arvioinut riidanalaisen asetuksen kumoamiseksi nostetun kanteen tutkittavaksi ottamisen edellytyksiä, ei täytä yhtäkään tämän määräyksen 30—33 kohdassa mainituista edellytyksistä.

35 Area Cova ym. tyytyy laajalti toistamaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa esittämänsä väitteet ja niiden perusteet yksilöimättä sitä, mikä oikeudellinen virhe valituksen kohteena olevaan määräykseen sisältyy.

36 Toisaalta valitusperusteessa vaaditaan yhteisöjen tuomioistuinta tutkimaan uudelleen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen jo suorittamaa tosiseikkojen arviointia siltä osin kuin on kyse siitä, kohdistuuko riidanalainen asetus tiettyyn suljettuun ryhmään vai ei, eikä muutoksenhaussa voida tehdä tällaista arviointia.

37 On näin ollen todettava, että ensimmäinen valitusperuste ei selvästikään täytä tutkittavaksi ottamisen edellytyksiä.

Toinen valitusperuste

38 Tehokkaan oikeusturvan puuttumista koskeva valitusperuste voidaan jakaa kolmeen osaan.

39 Valitusperusteen ensimmäisessä osassa Area Cova ym. riitauttavat ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen valituksen kohteena olevan määräyksensä 84 kohdassa esittämän toteamuksen, jonka mukaan Espanjan oikeusturvajärjestelmä tarjoaa niille mahdollisuuden riitauttaa tehokkaalla tavalla riidanalaisen asetuksen pätevyys.

40 Tältä osin riittää kun todetaan, että Area Cova ym. toistavat tässä yhteydessä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa esittämänsä väitteet yksilöimättä lainkaan, minkä oikeudellisen virheen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin olisi tehnyt, ja että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen suorittamaa tosiseikaston arviointia ei voida kyseenalaistaa muutoksenhaun yhteydessä.

41 Koska Area Cova ym. eivät ole väitteissään, niiden perusteluissa eivätkä asiakirja-aineiston avulla osoittaneet, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin olisi vääristänyt arvioitaviksi saamiaan seikkoja, on todettava, että valitusperusteen ensimmäiseltä osalta puuttuvat selvästi tutkittavaksi ottamisen edellytykset.

42 Valitusperusteen toisessa osassa Area Cova ym. arvostelevat ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta siitä, että tämä on luonnehtinut ennakkoratkaisupyyntöä yksittäisten henkilöiden pakollisena oikeussuojakeinona, vaikka täl-

lainen oikeussuojakeino koskee kansallisen tuomioistuimen suorittamaa arviointia eikä kyse ole missään tapauksessa kantajalle kuuluvasta oikeudesta.

43 Tältä osin riittää, kun todetaan, ettei ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ole mitenkään viitannut ennakkoratkaisumenettelyyn pakollisena oikeussuojakeinona vaan se on päinvastoin nimenomaisesti todennut riidanalaisen määräyksensä 84 kohdassa, että jos kantajat olisivat vedonneet kansalliseen tuomioistuimeen, sen olisi pitänyt ratkaista sellaisen yhteisön säädöksen pätevyyttä koskeva kysymys, jonka perusteella uusien kalastuslupien epäämistä koskevat päätökset oli tehty, sen jälkeen kun se olisi "saattanut ensin esittää ennakkoratkaisukysymyksen yhteisöjen tuomioistuimelle kyseisten säännösten pätevyyden tulkitsemisesta".

44 Tämän ilmaisun käyttäminen osoittaa selvästi tällaisen ennakkoratkaisupyynnön luonteen, joten valitusperusteen toinen osa on hylättävä selvästi perusteettomana.

45 Valitusperusteen kolmannessa osassa Area Cova ym. arvostelevat sellaisen oikeusturvajärjestelmän tehokkuutta, jossa oikeussubjekteilta edellytetään ensin kansallisten oikeussuojakeinojen käyttämistä yhteisön asetuksen soveltamisen riitauttamiseksi ja jossa täydentävänä keinona on ennakkoratkaisupyynnön esittäminen kyseisen säädöksen pätevyyden arvioimiseksi. Koska tällainen ennakkoratkaisupyyntö on täysin hypoteettinen ja sitä varten käytettävä menettely hyvin raskas, muutoksenhakukeino ei täytä ihmisoikeuksien ja perusvapauksien suojaamiseksi annetun yleissopimuksen sekä Euroopan unionista tehdyn sopimuksen F artiklan 2 kohdan mukaisia tehokkaan oikeussuojan edellytyksiä. Area Cova ym. katsoivat saavansa oikeusturvaa ainoastaan EY:n perustamissopimuksen 173 artiklan nojalla nostettavan kanteen kautta.

46 Tältä osin on todettava, että oikeussubjektien mahdollisuus saada suojaa kansallisista tuomioistuimista, joilla on mahdollisuus määrätä välitoimista ja tapauksen mukaan esittää ennakkoratkaisupyyntö, kuten valituksen kohteena

olevan määräyksen 84 kohdassa on esitetty, on itse asiassa yhteisön oikeusturvajärjestelmän kulmakivi. Jos perustamissopimuksessa määrätyt tutkittavaksi ottamisen edellytykset täyttyvät, yhteisön säädös voidaan riitauttaa yhteisöjen tuomioistuimessa nostettavan kumoamiskanteen avulla, minkä lisäksi oikeussubjektien käytössä on myös jäsenvaltioissa voimassa olevat oikeussuojakeinot yhteisön lainsäädännön mukaisten oikeuksiensa puolustamiseksi, ja ennakkoratkaisumenettely antaa tässä yhteydessä mahdollisuuden luoda tehokasta yhteistyötä kansallisten tuomioistuinten ja yhteisöjen tuomioistuimen välille.

47 Siltä osin kuin väitetään, että yksi näistä oikeussuojakeinoista ei ole tehokas nyt tarkasteltavassa asiassa, on todettava, että vaikka tällainen seikka näytettäisiin toteen, se ei voisi olla perusteena sille, että muutettaisiin perustamissopimuksen 173 ja 177 sekä 178 artiklan (josta on tullut EY 235 artikla) mukaista oikeussuojatietä ja oikeudenkäyntiä koskevaa järjestelmää, jossa yhteisöjen tuomioistuimelle on pyritty uskomaan toimielinten säädösten laillisuusvalvonta. Missään tapauksessa tällainen seikka ei voi olla perusteena luonnollisen henkilön tai oikeushenkilön nostaman sellaisen kumoamiskanteen tutkittavaksi ottamiselle, joka ei täytä 173 artiklan neljännen kohdan mukaisia edellytyksiä (ks. asia C-10/95 P, Asocarne v. neuvosto, määräys 23.11.1995, Kok. 1995, s. I-4149, 26 kohta; asia C-87/95 P, CNPAAP v. neuvosto, määräys 24.4.1996, Kok. 1996, s. I-2003, 38 kohta; asia C-300/00 P(R), Federación de Cofradías de Pescadores de Guipúzcoa ym. v. neuvosto, määräys 12.10.2000, Kok. 2000, s. I-8797, 37 kohta). Valituksen kohteena olevaan määräykseen ei näin ollen sisälly oikeudellista virhettä.

48 Edellä esitetyistä syistä on todettava, että tehokkaan oikeusturvajärjestelmän puuttumista koskevat toisen valitusperusteen ensimmäisen osan tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat ja muut osat ovat selvästi perusteettomia.

49 Edellä esitetyistä syistä on katsottava, että valitukset on osittain jätettävä tutkimatta, koska niiden tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat, ja osittain hylättävä selvästi perusteettomina.

Oikeudenkäyntikulut

50 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaan, jota sovelletaan tähän muutoksenhakumenettelyyn työjärjestyksen 118 artiklan nojalla, asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Neuvosto ja komissio ovat vaatineet Area Cova ym:iden velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut. Koska Area Cova ym. ovat hävinneet asian, ne on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (neljäs jaosto)

on määrännyt seuraavaa:

1) Valitukset hylätään.

2) Area Cova ym. velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Annettiin Luxemburgissa 1 päivänä helmikuuta 2001.

R. Grass

kirjaaja

A. La Pergola

neljännen jaoston puheenjohtaja